

Nr 362.

Av herr Laurin m. fl. i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 64.
angående ändring i den vid förordningen den 9 juni 1911
(nr 80) med tilltagna för inkommande varor fögade tulltaxa i
vad angår vissa slag av frukter.

Betydande summor och mycket arbete hava nedlagts på att få en svensk fruktodling till stånd. Och det är ej att undra på att man i fruktodlarekretsar med förvåning betraktar regeringens förslag att ytterligare beskära det skydd fruktodlingen nu åtnjuter. Sorgligt nog är det dock icke prisfrågan, som är avgörande, utan uppenbarligen bidrager en djupt rotad vana att föredraga utländsk vara till, att utländsk frukt förekommer i svenska marknaden även under goda fruktår, trots att dess smak i regel är mycket underlägsen den bättre svenska fruktens. Därtill kommer, att den utländska frukten, särskilt den amerikanska, genom det sätt, varpå fruktodlingen bedrives och frukten behandlas, innehåller skadliga ämnen, som uppenbarligen måste anses som farliga för den mänskliga organismen. Vid olika tillfällen och i olika länder har diskuterats, om ej så behandlad frukt borde förbjudas som människoföda. Även av denna orsak borde svensk frukt vara att föredraga framför utländsk. Tar man hänsyn till publikens smak för utländsk frukt och till att tillgången på svensk frukt under olika år är högst olika, finner man lätt, att ett tullskydd har föga berättigande i detta fall. Skulle tullen verkligen skydda, måste den vara så hög, att den i verkligheten tvingade konsumenterna att äta svensk frukt. Men därtill skulle komma, att under dåliga fruktår finge den konsumerande allmänheten betala en oskälig tull av ren finanstullsnatur. För att motverka detta har man på sina håll föreslagit en s. k. glidtull, men synes den oss föga praktisk. En importreglering vore i detta fall att föredraga. Redan tidigt på sommaren lämnas ju uppgifter om blomning och fruktsättning och senare kompletterande uppgifter om den blivande fruktskörden. Den sittande regeringen bör sålunda ej hava alltför svårt att bedöma tillgången av frukt i landet och därefter reglera importen. Skulle det visa sig, att uppgifterna om fruktskördens storlek ej vore i överensstämmelse med beräkningarna, hade ju regeringen i sin makt att öka eller minska den kvantitet, som finge införas av en viss fruktsort. Och regeringen kunde då, på samma gång som den tillgodosåge fruktodlarnas berättigade intressen, också skydda den konsumerande allmänhetens befogade krav på frukt till ordinärt pris. Genom en sådan reglering gavs också möjlighet att rätta sig efter tillgången på de olika fruktsorterna. Vore det exempelvis mycket god tillgång på äpplen och dålig tillgång på päron, borde självfallet päron vara fria för import under det att importen av äpplen reducerades till lämplig kvantitet o. s. v. Det kan möjligen synas, att ett

sådant reglerande blir osäkert och besvärligt, men enligt vår mening torde det ej möta synnerligen stora svårigheter att införskaffa tillförlitliga uppgifter om de verkliga förhållandena och i varje fall är det uppenbart, att skola de svenska fruktodlarna — som till stor del utgöras av småbrukare och småträdgårdsmästare — kunna erhålla skälig förtjänst på sitt arbete och skall svensk fruktodling över huvud kunna bestå och utvecklas, fordras verkligt effektiva skyddsmedel mot den hejdlösa importen genom en importreglering under den tid, då det finnes riklig tillgång på svensk frukt.

Därför yrkas,

att riksdagen med avslag å Kungl. Maj:ts proposition nr 64 ville besluta om importreglering å äpplen, päron och plommon.

Stockholm den 19 februari 1929.

Harald Laurin.

Th. Gardell,
Gans.

Harald Andersson,
Dunker.